

det vilde være mig en Glæde, om de ogsaa vilde stemme for den paagældende Retsplejelov. — Jeg er ogsaa ganske enig med det ærede Medlem i det Punkt, at det kan ikke nytte at begynde forfra paa den paagældende Sag, det fører blot tilbage til et Uføre, som vi ikke kunne komme ud af. Man har jo siden 1852 stadig beskæftiget sig med Løsningen af det paagældende Spørgsmaal. De, der virkelig ville en Forbedring af Retsplejen herhjemme — jeg skal være den første, der erkender, at vi trænge til det —, maa støtte den Lov, der er vedtagen, hvis der virkelig er Alvor i deres Ønsker om at faa en forandret Retspleje. Jeg siger, lad os ikke alene faa den nye Retspleje af Hensyn til alle dem, der ere sigtede — havde vi haft den, var meget af det, der er fremført, slet ikke kommet frem, idet man havde haft Offentlighed i Forhørene —, men lad os faa den ogsaa af Hensyn til Dommerne. Thi den danske Dommerstand kan ikke længere være tjent med, at man tror, at det gaar meget værre til indenfor Forhørskamrene, end det i Virkeligheden gør — bortset fra visse Undtagelser, som jo aldrig kunne undgaas.

Dernæst fremkom det ærede Medlem med nogle Bemærkninger om Erstatning for uforskyldt Varetægtsarrest. Her er det nu saaledes, at der kun kan gives Erstatning for Arrest, ikke for uforskyldt Anholdelse, og det er ogsaa en af de Mangler, som Retsplejeloven vil afhjælpe. Men det ærede Medlems Forslag, der gik ud paa, at man, i alt Fald hvor det kun drejede sig om mindre Beløb, kunde lade Ministeriet afgøre, om vedkommende kan faa Erstatning eller ej, maa jeg tage Afstand fra, fordi det i Virkeligheden vilde være at lade en Ret, som Folk have, paa-dømme ikke af Domstolene, men af de administrative Myndigheder. Er der noget Punkt, hvor Folk netop skulle have en Beskyttelse gennem Domstolene, er det, hvor deres Person har været udsat for et uberettiget Angreb derved, at de have været underkastede uberettiget Fængsel. Det er en af de allervigtigste Menneskerettigheder og en gammel Menneskerettighed at faa Berettigelsen af en Anholdelse prøvet ved Domstolene; men vi have altsaa, som sagt, i Øjeblikket kun en Regel for Varetægtsfængsel, ikke for Anholdelser. Da der imidlertid forelaa en, som man efter Omstændighederne maatte antage, uberettiget Anholdelse, gjorde jeg saa en Undtagelse — hvad det ærede Medlem altsaa mente burde

gøres som Regel — og gav denne Mand, der var anholdt, ikke arresteret, og som efter de foreliggende Omstændigheder maatte antages at være uskyldig, en Erstatning underhaanden af offentlige Midler. Jeg fik for Resten kun Utak derfor.

Det ærede Medlem fremdrog ogsaa, men rigtignok kun ganske en passant, det Tilfælde, der er passeret, at en Herredsfuldmægtig er bleven fritaget for at sættes under Tiltale mod at betale en Bøde af 4,000 Kr. Det blev kun lige tangeret af det ærede Medlem, men ogsaa det skulde tjene som Bevis paa, at Loven er ikke ens for alle. Jo, det er den, og det ærede Medlem kan være ganske overbevist om, at er der noget, jeg stræber efter, er det i alle mine Afgørelser at være saa retfærdig, som det overhovedet er muligt. Men netop derfor maa man ogsaa vise Retfærd, selv om den paagældende hører til de bedrestillede i Samfundet, og der kan man maaske falde for Fristelsen at behandle en saadan Mand noget haardt, idet man ved, at der i et saadant Tilfælde vil blive raabt op. Jeg skal med ganske faa Ord oplyse, hvorledes Forholdet var. Den paagældende var ikke sigtet for det, man forstaa ved Dokumentfalsk i Lovens egentlige Betydning, men for en Embedsforbrydelse, der maatte henregnes under Straffelovens § 133 eller maaske snarere § 134; denne Paragraf omfatter de samme Handlinger som § 133, men under § 133 falde de kun, naar de foretages for at skade andre eller for at tilvende sig selv eller andre nogen Fordel. Den Forfalskning, den paagældende Herredsfuldmægtig havde gjort sig skyldig i, var ikke foretagen for at skaffe ham selv nogen Fordel. Det er rigtigt, at han havde afkrævet en Mand et Beløb paa 4 Kr. 79 Ø. — saaledes var det vist —, og det Krav var vistnok ikke berettiget; jeg kan godt sige, det var et uberettiget Krav. Den paagældende Mand havde saa indgivet en Klage over ham til Justitsministeriet for Pengeafpresning. Det var det imidlertid ikke, og den paagældende Herredsfuldmægtig skulde bare have forklaret Justitsministeriet Sagen rent ud. Saa havde han faaet en Reprimande, fordi han havde taget for meget af en Mand, nemlig de nævnte 4 Kr. 79 Ø., og saa havde Sagen dermed været sluttet. Men i Stedet for begaar han den ubegribelige Letsindighed, den Tankeløshed, den Forbrydelse at antedatere en indgiven Rekvision og føre ind i Sporteljournalen 79 Øre som betalt for en Udskrift. Det sidste kunde han let have talt sig fra, idet han